

Jeg skal ikke trætte Tinget med at sammenligne Principperne i dette Lovforslag med dem, som ere raadende i den første Ulykkesforsikringslov, vi fik, men jeg skal kun fremhæve, at ifølge den gældende Ulykkesforsikringslov for Fiskere saavel som ifølge den her foreslaaede Udvidelse af Loven staa Fiskerne paa en fast og bestemt Grund, idet de, naar de betale deres 5 Kr. om Aaret, altid ere assurede; hvad Forsikringen koster udover dette Beløb, betaler Staten. Forholdet er altsaa et saadant, at det ligefrem lokker de paagældende til at assurere sig.

Der er ogsaa en anden Betragtning, som fortjener at fremhæves, og det er, at under Ulykkesforsikringsloven for Søfolk ere ogsaa Fiskerskibe, særlig Fiskerkuttere, over 20 Tons inddragne; men i første Stykke af § 4 i den nævnte Lov er der taget et Forbehold, som gaar ud paa, at naar en Mand i en Fiskerkutter er assureret ifølge Ulykkesforsikringsloven for Fiskere, saa har Føreren af Kutteren intet at betale for ham. Herigennem sættes Føreren i Stand til at faa billigere Folk, naar han tager danske Folk, og Følgen heraf vil igen blive, at der bliver større Opfordring for Førerne af disse Fiskerkuttere til at tage danske Folk end fremmede.

De Ændringer, som ere foretagne i Folketinget, ere meget lidt indgribende, og de ere af den Beskaffenhed, at de ikke bringe nogen Disharmoni ind i Lovforslaget. Jeg kan altsaa i det hele anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie og til uforandret Vedtagelse.

S. Jensen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter jo at udfylde et tomt Rum, som findes i vor Forsikring for Folk, der ernære sig ved Søfart, nemlig det Rum, som er imellem Loven af 1900 om danske Fiskeres Ulykkesforsikring og Loven af 1. April 1905 angaaende Forsikring for Søfolk, som fare med Skibe paa over 20 Registertons. Der er nemlig der en Del Folk, for hvem man kan sige, at Søfart maaske ikke ligefrem er deres Næringsvej, men snarere er at betragte som deres Bihverv, idet de dog for en væsentlig Del leve deraf og derfor bør forsikres. Jeg kan fuldt ud tiltræde det foreliggende Lovforslag og ligeledes, at det netop knytter sig til Loven om Fiskeres Ulykkesforsikring. Denne Lov ligger dette Forhold nærmest, og det er derfor rigtig, at det knytter sig dertil. Med disse faa Bemærk-

ninger kan jeg i øvrigt indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget.

Breinholt: Mærkelig nok gaar det mig her akkurat ligesom ved den foregaaende Sag, at de to ærede sidste Talere have saa at sige taget mig; Brødet ud af Munden, saa at jeg i Realiteten intet har at tilføje angaaende selve det foreliggende Lovforslag, idet jeg kan slutte mig til den Anbefaling, som de to ærede Talere med saa megen Varme have givet det.

Men ved Siden deraf er der dog en lille Bemærkning, som jeg kunde finde Anledning til at gøre. Det er jo saa, at siden vi først fik en Ulykkesforsikring, ere Rammerne stadig blevne udvidede, og nu foreligger der altsaa her Forslag om en ny Udvidelse. Men man kan ikke godt efter disse forskellige Udvidelser lade være at tænke paa, om det dog maaske ikke vilde være rigtigt, som det ubetinget vilde være humant, at man ogsaa udvidede Ulykkesforsikringen til Landbruget. Jeg ved ikke, om det er noget, som Landbruget i det store Hele føler en saa overordentlig Trang til, men at det er humant, kan der jo ikke være Tvivl om, og jeg henleder derfor blot Opmærksomheden derpaa, idet jeg samtidig vil sige, at naar en saadan Udvidelse finder Sted overfor et Fag, der befinder sig under ejendommelige Former, maatte formentlig ogsaa Ulykkesforsikringen ske under en anden Form end den, man hidtil har brugt. Jeg maa tilføje, at ved de Former, der hidtil ere benyttede med Hensyn til Ulykkesforsikringen, er der et Forhold, som altid har stridt stærkt mod min Opfattelse. Det er den Omstændighed, at det ikke er en Tvangsforsikring, men at enhver baade indenfor Industrien og under andre Forhold kan lade være at forsikre sine Arbejdere, idet han kan sige: Jeg tager det paa mit eget Ansvar. Naar Ulykken sker, og den vedkommende, lad os sige, Fabrikant omtrent samtidig gaar fallit, hvor skal saa Forsikringen faas? Jeg tror altsaa, at en Tvangsforsikring i mange Henseender vil være rigtig og navnlig human overfor Arbejderne. Muligvis vil man ogsaa kunne paatænke noget saadant overfor Landbruget, hvor ellers en hel Mængde kunde sige, at de selv løb Risikoen.

Det er kun disse Bemærkninger, jeg med den højttærede Formands Tilladelse har troet at kunne knytte til det foreliggende Lovforslag, idet jeg i øvrigt tillader mig at anbefale det.